

Rýchlo zamkne klávesnicu a Lincolna pritiahne k sebe. Má pocit, že odkedy sa narodil, neprestajne sa za ním naťahuje, chytá ho a stíska, akoby bola nervózna, keď sa od nej vzdiali – *nechod' tam, hovor tichšie, spomal'*. Potom si to zasa vymenia, Lincoln chytá ju a túli sa k nej, akoby bol nervózny, keď je od neho ďaleko.

*Mama, zobel ma na luky, vravieval, keď nevedel povedať r.
Chcem ísť hole, plosím!*

Zahľadí sa do tmy, ktorá je už nepreniknuteľná, ale za ohradou nič nevidí. Vie, že sú tam bambusy, koľajnice a chodníky. Dúfa, že sa tadiaľ túla žena s bábätkom alebo niekto iný, kto si hľadá skrýšu. Prisahá Bohu, že tentoraz za nimi zakričí, pomôže im a vezme ich do svojho úkrytu. Len nech to nie sú ozbrojenci.

Nič nevidí, no zato počuje dobre.

Nepochybne je to mužský šepot, ktorý znie, akoby vychádzal zo zle naladeného rádia.

Tí dvaja sa nezabarikádovávajú v miestnosti.

„Tichučko,“ povie Lincolnovi, hoci nič nevraví. „Sú tam zlí ujovia.“

„Čo...“ vyjachce, ale hneď ho utíši a Lincoln ju poslúchne. Joan sa v duchu poďakuje Bohu a popritom jej prebleskne hlavou, či ju netrese za to, že svoje dieťa uprednostnila pred bábätkom neznámej ženy. Bez váhania by to však urobila znova a neľutuje to, hoci pocit viny ju ťaží, akoby mala na sebe mokrú vlnu. Niekedy sa zamýšľa nad svojím vzťahom k Bohu.

Zdá sa, že strelci sú čoraz bližšie. Je si takmer istá, že sa pohybujú po asfaltovom chodníku, ktorý sa tiahne rovnobežne s koľajnicami. Kde-tu počuje šuchot ich krokov.

Zrazu zbadá ich tiene. Vyzerajú navlas rovnako a nehýbu sa.

Nemyslí si, že ju s Lincolnom vidno. Svetlo, ktoré je pripevnené pod strechou nad drevenou plošinou, síce osvetľuje kraj ohrady, no priestor za skalami, kde sa skrývajú, jej pripadá takmer čierny. Zakýva prstami, ale sotva ten pohyb zachytí.

Vtom ju prepadne strach. Čo ak zazreli, ako jej svieti mobil?

„Tu,“ ozve sa jeden z nich šeptom a zdá sa, že je oveľa bližšie, ako čakala. Je to najdesivejšie slovo, aké kedy počula.

„Myslíš tuto?“ spýta sa druhý.

„Nie. Tamto.“

Stále ich nevidí, no má pocit, že sú možno len šesť či deväť metrov od plotu. Hoci musí natáňovať uši, sú dosť blízko na to, aby rozoznala každé ich slovo. Zatiaľ stoja a čakajú.

Spozorovali ju? Čo ak na ňu práve mieria?

O líce sa jej ťažkým krídlom obtrie nočný motýľ, ktorý letí okolo. Nad hlavou jej zapraská haluz. V ústach má naviate vlasy, ale nevyplúje ich.

„Nič nevidím,“ povie jeden z mužov.

„Šššš!“

Pozrie sa pod stehno, kam si strčila mobil. Hoci ho nevidno, je presvedčená, že zbadali svetlo z displeja a budú ho hľadať, kým ho nenájdu. Je to len a len jej vina. Vedela, aké riziko im hrozí, a dostatočne ho nezhodila.

Za svoju chybu zaplatí privysokú cenu.

„Mami?“ povie jej Lincoln do ucha. Joan nevie, či to vyslovil tak hlasno, alebo sa jej to iba zdalo.

Niekedy si namiesto bozkov čo najhlasnejšie cmukajú do uší. *Pošlem ti pusú*, oznámi jej vtedy, nahne sa a spomedzi pier mu prenikne slastný mľaskavý zvuk, až jej zabrní v uchu. Vždy pocíti jeho vlhký teplý dych, ktorý sa jej vpije do pokožky presne ako teraz a napokon sa rozplynie vo vzduchu.

„Hraj sa, že tu nie si,“ šepne tak potichu, že ani nevie, či ju počul, no zrejme áno, lebo hlavu si položí na jej plece.

Zrazu si uvedomí, že si kľakla a chodidlom sa zapiera do zeme, aby mohla čo najrýchlejšie vyskočiť a utiecť. Najradšej by to urobila hneď, ale nič nevidí, a aj keby niečo videla, netuší, kam by šla. Určite by ju začuli. Musela by preliezť zábradlie s Lincolnom na rukách, no svieti tam svetlo.

Nesmie sa pohnúť.

Nevie, či to vydrží. Nedokáže si predstaviť, že bude nečinne čakať, kým sa k nej dostanú.

„Myslíš?“ ozve sa spoza plota.

Predpokladá, že sú to muži, ktorí predtým prechádzali cez pavilón primátov. Rozprávajú tak tlmene, že ich hlasy už nevie rozoznať.

„Niekto tu je,“ odvetí druhý.

„Že by sa skrýval?“

Tentoraz už nik neodpovie. Chvíľu počuť len šum vetra a lístia a vzdialené húkanie. Joan jemne hladká Lincolna po hlave, inak sa vôbec nehýbe.

Odrazu čosi pri plote zahrkoce. Bud' sa oň niekto oprel, alebo sa ho pridržal, aby nespadol. Má dojem, že vidí ploché a beztvaré obrysy hláv a pliec, ktoré pripomínajú siluety papierových bábik.

„*Chcela si utiecť, ale už ťa mám,*“ ozve sa jeden z nich faľošným spevavým hlasom, no znie to skôr ako prednes.

„*Teraz sa dozvieš, aký trest ti dám.*“

Pokračuje čoraz hlasnejšie. Joan si predstavuje, ako sa pri tom usmieva, dokonca očakáva, že každú chvíľu začne tlieškať do rytmu.

„*Darmo na mňa hádžeš oči plné strachu, dobre vieš, že ťa držím v šachu.*“

Teraz už muža počuje lepšie. Zdá sa jej, že je to ten tichší z dvojice. Hlas má tenší a prenikavejší. Hoci len nedávno tvrdil, že je expert v lovení, už sa očividne nesnaží, aby bol čo najnenápadnejší.

Alebo si tak verí.

„*Držím ťa v šachu,*“ zopakuje a rukou – vlastne skôr čímsi kovovým – prechádza po plote, akoby na ňom hral do rytmu.

Joan sa pokúša upokojiť, lebo počuje, ako dychčí. Od strachu jej zvierá hrdlo.

„Jedna škrata mi povedala, aby som odpálil,“ vyhlási ktorýsi z nich ťahavým hlasom, akým hovorili aj predtým. Aspoňže už nemusí počúvať tú pesničku. Rozprávajú sa dosť hlasno, akoby nedbali na opatrnosť alebo si boli až priveľmi sebaistí. Možno to však robia naschvál, aby ich počul každý, kto sa pred nimi ukrýva.

Naokolo sa ďalej rozlieha kovový hrkot. Na betón spadne žalúď a potichu pukne.

„A čo si urobil?“ opýta sa druhý.

„Čo som urobil, zlatino?“ odvetí jeho kamarát ťahavo.
„Odpálil som ju. O chvíľu už lietala vo vzduchu.“

Obaja sa zasmejú. Je to sprisahanecký smiech, akoby to pre nich bol starý známy vtip. Joan si uvedomí, že predtým citovali repliky z nejakého filmu.

Nepozná ho, ale je si tým istá. Raz mala frajera, ktorý opakoval celé dialógy z *Čelustí*, a keď ešte bývala s bratom – pamätá si na to len matne, pretože väčšinu času bola iba s mamou –, často v bežnom rozhovore používal vety z *Hviezdnych vojen* a znelo to rovnako. Vtedy sa jej zdalo, že hovoria iným jazykom, lebo v ich slovách sa skrývali významy, ktoré jej unikali. Vždy ich však citovali veselým a takmer zbožným tónom presne ako títo dvaja.

Pod vodou skončilo tisícsto mužov, tristošestnásť z nich vyplávalo a o zvyšok sa postarali žraloky.

Toto nie sú droidi, ktorých hľadáte.

Plot hrkoce, akoby ním triasli. Samozrejme, nemôžu ho vyvrátiť. Ide im o to, aby narobili hluk.

Sú neďaleko bambusov. Joan v tme zachytí mihot. Predsa ním trasú.

„Hádaj, čo vidím!“ zvolá jeden z nich.

Nevidia nič. Iba sa hrajú. Teraz už o tom nepochybuje. Dúfajú, že svoju korisť vyplašia, ako ich labrador kedysi na otcov príkaz plašil holuby. Len čo vyleteli, strelil do nich, pes mu vždy jedného doniesol, a keď ešte nezomrel, otec mu odtrhol hlavu a hodil ju na zem, lebo tvrdil, že je to menej bolestivé. Z diery na krku potom do trávy vytekala krv. Ak si dobre spomína, kým s nimi žil, na lov ju zobral iba raz.

„Čo?“ spýta sa ten druhý normálnym hlasom.

„Niečo temné.“

Opäť sa zasmejú. Joan rozmýšľa, či nepili.

Lincoln, ktorý má stále hlavu na jej pleci, vydá podobný zvuk ako Ťapko, keď mu stúpia na labku.

Kým sa muži smejú, jej strach pomaly opadne a s úľavou si uvedomí, že ho vystriedala zúrivosť. Tí hlupáci pred ňou mávajú zbraňami, spievajú si detské riekanky a jej syna tak vydesili, že jej mrnčí v náručí. Pamätá si, že raz na strednej šla do strašidelného zámku a celý čas kráčala za vyše stroosemdesiatcentimetrovým chlapom s postavou ako futbalista. Držala sa tak tesne za ním, že keď zastal, zakaždým doňho narazila. Bola tam s fraje-rom, ale za tým obrom sa jej skrývalo lepšie. Uprostred tmavej miestnosti, v ktorej blikalo stroboskopické svetlo, k nej zrazu priskočil maskovaný zombi s motorovou pí-lou bez reťaze a hneď sa rozjačala. Zrejme však vystrašil aj obra, lebo okamžite mu jednu vrazil. Zombi skončil na zemi a až vtedy si všimla, že je to tínedžer. Keď si so stonáním zložil masku, z úst mu tiekla krv, no nebolo jej ho ani trochu ľúto. Práve naopak, futbalista ju svojou reakciou potešil.

Tí chlapi so zbraňami sú v podstate ešte tínedžeri. Nie sú to nijakí muži. Možno len nedávno dosiahli plnoletosť. Navyše, sú to idioti. Nedovolí, aby jej syna zabili hlúpi pubertiaci, ktorí si spievajú pesničky!

Ak sa chcú na niekoho hrať, nech sa páči, videla dost trilerov a sama sa teraz cíti ako postava z filmu. Aspoň sa jej bude ľahšie konať. Jednu ruku má zaborenú v Lincolnových zauzlených kučerách a druhou v tráve nahmatá kus betónu, ktorý predtým odkotúľala trochu ďalej. Okamžite ho zovrie v pästi. Má ostré okraje, ale akurát sa jej zmestí do dlane, akoby držala bejzbalovú loptičku. Po-

loží si ho k stehnu, rozťahne prsty a krúživými pohybmi ďalej šmátra po zemi. Onedlho nájde druhý kameň, no tento je taký veľký, že ho ani neobchytí.

Trochu sa s Lincolnom nakloní dopredu, aby mohla zdvihnúť ruku. Netuší, či robí hlúposť, alebo je to dobrý nápad, ale poriadne kameň zovrie, napriahne sa a hodí ho ponad plot. Dúfa, že preletí pomedzi konáre a dopadne na koľajnice alebo do porastu okolo nich.

Naschvál nemieri pridlho.

Jeden. Dva. S rukou vo vzduchu ráta sekundy, až začuje, ako kameň trafi buď do konárov, alebo do listov. Ten zvuk je hlasnejší, ako očakávala. Chcela dohodiť ďalej. Kameň však určite pristál mimo ohrady, niekde v blízkosti koľajníc. Ak chlapci ešte stoja pri bambusoch, spadol niekoľko metrov od nich.

Rozmýšľa, či im dôjde, že ho tam niekto hodil naschvál, aby ich odlákal.

Očividne nad tým neuvažujú, iba nadšene vykriknú a pomedzi stromčeky a čerňacie, ktoré rastú okolo chodníkov, sa poslušne rozbehnú za zvukom. Ich kroky sú nemotorné, neisté, ale odhodlané.

Asi nemôže dúfať ešte aj v to, že si vyvrtnú členky.

Kým počuje, ako šuchocú v kríkoch, spod nohy si vytiahne mobil. Je studený a vníma ho už len ako obyčajný kus plastu. Vlastne nie. Je niečím oveľa horším. Práve preň tu teraz sedia a skrývajú sa pred chlapcami, ktorí sa v tme pohybujú ako slony po porceláne.

Vtom sa ozve strelba. Tentoraz znie napodiv ako pomalý klepot písacieho stroja. Joan sa ani nestrhne, hoci nevie, prečo je taká pokojná. Možno si už na ňu zvykla.